

Tíðindi.

Miðvágur, 17. maí 1935.

Grindaboð.

Sunnudagin 12. í h. m., tá ið fólk gjørdi seg til at fara í kirkju, rungaðu grindaboð. Boðini komu frá Skopun og ljóðaðu, at grindin var vestanfyrir Hovdan og gekk vestur eftir. Kirkjan var gloymd og kirkjuklaðini vóru tveitt — og vit vóru skjótt grindakleddir og í bátunum, útgjörðir sum somir seg grindamonnum úr eini hvalvág. Líf-Indini skuldu verið av teim bestu, tí vestfallið átti at verið komið, so tað gult bara um at fáa hana inn við oyggjum! Men tað vildi hon ikki. Hon var treisk og illrakstrað. Vit Vestanmenn komu sostatt ikki til grindina fyrr enn við Træla-nýpuna. Ferð hevði hon íó haft nógv. Men var gingin uttallaga, tó innanfyri havleði, sum tikið verður til. Tá ið rættuligur rakstur fekk á hana, var hon nakað út vestan fyri Nýpuna. Men nú var vestfallið harðnað, og líkindini vóru nú ikki tey bestu. Hon gekk nakað suður eftir. Men skjótt kavaði hon, og hon varð við at kava. Vit fylgdu henni, inn til hon var komin so langt vestur, at alt nú var hopleyst — tá var at kvøldi komið. Hetta var stór grind. Spell var, at hon slapp. Hon hevði verið tók og kærkomin, nú eingin dogurðamatur er hjá fólki.

Hjá okkum, ið vanir eru at vera burturi, eru grindaboð sum ein lívgvandi neisti í tí dagliga traðkinum. Men boðini eru ikki til fullnar tað, ið tey kunnu vera, fyrr enn grindin leggur beinini.

Vit vóna betur eyndu næstu ferð.

Veður — gróður — fiskaturking.

Herfyri hevur veðrið verið av tí besta — ja gróðurin var góður fyri 14 døgum síðani, og væntandi var, at kuldin ikki nú fór at koma. Men gakk. Kuldin kom kortini, og tað ikki í blidum. Hann legðist við frosti og væl av kava í fjøllunum. Í dag kavar her í bygdini. So ódámligt hetta veðurlag kenst á hesi ársins tíð. Neyðar seyður og tey ørnu lombini. Hoyggið er sum vituligt við at ganga undan, og er tað sostatt ikki minst tvørilgt fyri neytuni, hetta veðurlagið. Men vónandi verður tað ikki at vara.

Her hevur veðrið væl av fiski at turka, og terrin hevur verið góður. Fólk hevur soleiðis haft eitt sindur fyri hondum. Arbeidsmanna- ella kvinnufelag er einki. Til tess er tørvur. Her eru lønirnar 50 oyrr um tíman fyri menn og 28 fyri kvinnur, ið er undir lönariffurnar, ið organiserað arbeidarfólk fáa árðastaðni í Føroyum.

Tíðindamaður.

Vinnunevndin

ligger inde med forskellige Oplysninger, indhentede fra Island og Norge, vedrørende Behandling og Sortering af Sild, og

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor: THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling: TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger.

SMÆRAN

HAR EN MASSE PAALÆG, HVORAF KAN NÆVNES:

Spegepølse
Salami
Flæskepølse
Flæskeroulade
Lammeroulade
Rullepølse, forsk. Slags
Skinspølse
Kødpølse
Molacpølse
Mostadelpølse
Cervelatpølse
Skinspølse
Fillet, forsk. Slags
Skinske, kogt
Oksetunge
Leverpostei i los Vægt
og Daaser
spr. Kam
Sildefiletter
Figenpølser
ekstogodt Flæsk (bacon)
krydret Brødfedt
Saltkød
Svinekam i Daaser
Hamburgerryg i Daaser
Alt i Konserver
Godt Udvalg i Ost
Asier, Agurker og Pickles
i los Vægt
Altid friske Æg
Altid frisk Smør
Fersk Fisk i Daaser
Alt i henkogt Frugt
Fars, Knæpølser, Frokostpølser og Salater
hver Gang med »Tjaldur«

Varerne bringes overalt
Telefon 47 & 48

ALLE SLAGS Kolonialvarer

Vi vil gøre alt, for at vore Kunder faar saa billige og gode Varer som muligt.

Folk som maatte have Interesse herfor, vil kunne faa Adgang til de indsamlede Oplysninger i deres Udforlighed ved Henvendelse til Lagtingskontoret, ligesom man til Udlevering til dem, som maatte fremsætte Begæring herom, er i Besiddelse af nogle Særtryk af lignende Oplysninger fra den norske Stats-Sildevrager Conrad Svendsen, Bergen.

Tíðindi.

K. F. U. M.

Søndag: Hjemligt Samvær.
Mandag: Læsestue.
Onsdag: Kl. 8. U. A.
Torsdag: Kl. 8: Bibeltime.
Fredag: Y. A. Kl. 7.
Børnehaven en aaben hver Sognedag.

Ó. V. Daviðsson

hevur við skipi sínum »Capella« flutt inn fisk úr Íslandi í ár.

Fótbóltsdystur.

Seinasta sunnudag var fótbóltsleikur í Gundadal í millum eitt samansett hold av ensku verjuskipunum Cherwell og Boyne og H. B. Onglendingarnir vunnu við 5 málum móti 4. Sigurin høvdu teir ærliga uppiborið; millum teirra vóru heilt góðir spælalar. Millum Havnamenninarnar sást fleiri av teim spælaronum, sum skulu til Hetlands í summar.

Frá Tórshavnar havn.

19. William Martin, 21.000, enska verjuskipið Boyne, Sæborg, 22.000, 20. Columbia, eykaskip til Skipafelagið, Cherwell, enskt verjuskip, Bjørn Ólavsson (fór á Norðlandið), Silver Spray 23.000, C. & M. Slater, 30.500, Verdandi, tilsamans 41.000, 573 skpd., Sjólovan 25.000, 22. Donalda, enskur trolari. Mackenzie, undan Íslandi við fullari last. Haffari 29.000, W. G. Marshall, 31.000, Capella, 23. Eklipika (tók doktara umborð), Silicia, enskur trolari. 24. Saltara, 26.000, Mari, norskur dampari eftir fiski frá Johs. Jacobsen.

Peningsvirði.

(Eftir Føroya Banka).
24. maí.

London	22.40
New York	455.50
Hamburg	182.50
Paris	30.50
Madrid	62.20
Amsterdam	307.65
Stockholm	115.65
Oslo	112.70
Rom	

Alverden skal skrive Romaner.

International Konkurrence om den bedste Bog i Verden.

En virkelig Chance for Romanforfatterne — en international Konkurrence om Verdens bedste Roman, udskrevet af Forlæggerne i de fleste Kulturlande. Initiativet er udgaaet fra England og Amerika, og som Hovedarrangør staar Pinkers Forlag i London og New York, medens Konkurrencen for Danmarks Vedkommende ligger i Hænderne paa Gyldendal, til hvem danske Manuskripter skal vere indsendt inden 30. April 1936.

Konkurrencen falder i to Afsnit, en national og en international. Samtlige indsendte danske Manuskripter vil blive bedømt af en Komité bestaaende af Professor Vilh. Andersen, Næstformanden i Dansk Forfatterforening Knud Bruun-Rasmussen og Forfatteren Ludvig Holstein. Det Manuskript, som denne Komité udpeger som det bedste, vil blive belønnet med en Præmie paa 5000 Kr., og vil samtidig vere sikret Udgivelse hos Gyldendal, som foruden Præmien betaler et Honorar af 20 pCt. pr. solgt Eksempplar af Bogledeprisen.

Den internationale Pris.

Det saaledes udvalgte Manuskrift gaar derefter til London til Bedømmelse af den internationale Dommerkomité, som bestaar af følgende fem Medlemmer: Engländeren Hugh Walpole, som er Formand, Hollænderen Carl van Doren, Johan Bojer, Norge, Dr. Rudolf G. Binding, Tyskland, samt Formanden for den franske Forfatterforening, Gaston Rageot. Den Roman, som af denne Komité faar Forsteprisen, ethverver fra hvert af de deltagende Forlag en Præmie, der tilsammen anslaaes til ca. 80.000 Kr. — alt under Hensyn til de svingende Valutakurser. Iøvrigt hedder det herom i Betingelserne: »Den præmierede Roman er garanteret Udgivelse i alle de deltagende Lande. Offentliggørelsen sker samtidig. Datoen herfor fastsættes af Forlæggerne indbyrdes», og herefter følger en Passus med et vist Perspektiv: »For Italiens Vedkommende er der dog det Forbehold, at Bogen skal godkendes af den italienske Censur, hvad der imidlertid ikke berører Betalingen af det italienske Præmiebeløb.

Iøvrigt forpligter Forfatteren sig til at give de deltagende Forlæggere Førsteretten til sine to næste Bøger.

Ogsaa paa Film.

Betingelserne er blandt andet følgende Enkeltheder af Interesse: Enhver Forfatter, uanset Nationalitet, har Mulighed for at vinde Prisen, forudsat at hans Manuskript bliver indleveret paa et af de deltagende Landes Sprog, nemlig: Amerika, England, Italien, Sverige, Czechoslovakiet, Frankrig, Norge, Tyskland, Danmark, Holland, Spanien og Ungarn. I Betragtning kommer kun Manuskripter, der ikke tidligere under nogen Form er udgivet, og i hvilke Forfatteren ejer alle Rettigheder. — Manuskriptet skal vere maskinskrevet og paa mindst 50.000 Ord. — Valg af Emne er frit. — Deltagerne i Konkurrencen kan indsende saa mange Manuskripter, de ønsker. Hvert Manuskript indsendes særskilt.

Endelig oplyses det, at Bogen vil blive filmatiseret, og Ene retten til Filmsbearbejdelsen har Warner Brothers-First National.

Viðmerkingar.

„Prologen“ til „Ogsaa en Majtale“ i „Føroyatíðindi“.

»Uf, de A . . . Der opdagede de mig alligevel. Hvem F . . . mon har sladret af Skole. Hvad —? Mon det er saa . . . at han, som jeg har sparet Lede, har sladret eller fortalet sig? De er jo Stægtninge. Den ene Dam kan vere lige saa god som den anden — gid jeg saa dem hængt, druknet. Nej, nej. Jeg er skør. Det kan aldrig passe. Saa indædt kan ingen tale og alligevel logre med Halen og spille Judas imod mig. Men hvordan har